

40 DANA ZA ŽIVOT

8. dan, 2. 10. 2024.

Nakana:

Molimo za liječnike, medicinske sestre i tehničare, te sve zdravstvene djelatnike kako bi imali mudrosti i snage da zaštite najranjivije živote.

Sveto pismo:

Kad ugledaše zvijezdu, obradovaše se radošću veoma velikom. (Mt 2, 10)

Razmatranje:

»Uzmi ovo dijete i doji mi ga, a ja ću ti platiti.« (Izl 2, 9)

Kad je faraon, kralj egipatski, pripovijeda sv. Pismo, odlučio da zatre Izraelce, koji su se odviše umnožili u Egiptu, naloži da se svako novorođeno muško dijete izraelsko baci u rijeku. Neka žena Hebrejka, ne mogući dulje kriti svoga sinčića, što ga je bila rodila, načini košaricu, oblije je smolom, položi u nju dijete i odnese ga u trsku kraj rijeke. Sestra njegova stajala je malo podalje, da vidi što će biti od djeteta. U to dođe kći faraonova, da se kupa sa svojim družicama na rijeci i ugledavši košaricu, pošalje sluškinju da je izvadi. I kad je ugledala u njoj djeteta, sažali joj se. A sestra njegova, koja je stajala malo podalje, pritrči govoreći: »Hoćeš li da idem i dozovem ti ženu Hebrejku, koja bi dojila dijete?« Idi, reče. I otiđe i dozove majku djeteta. I reče joj kći faraonova: »Uzmi ovo dijete i doji mi ga, a ja ću ti platiti.«

Nešto slično, predragi vjernici, govori i Gospodin Bog za svako dijete što dolazi na svijet: »Uzmi ovo dijete i odgoji mi ga, a ja ću ti platiti.« Više nego možda ikad prije vrijedno je da se danas malo zamislimo u pitanje, tko imade pravo na odgoj mladeži, za koga se mladež uzgaja i koje su posljedice uzgoja?

Prije svega veoma je važno pitanje, tko imade pravo na odgoj mladeži.

Zdrav razum mora nas nužno dovesti na to, da po naravnom redu pravo na odgoj djeteta direktno i neposredno imadu oni, koji su mu dali život tj. roditelji.

Ono što je kći faraonova nesvjesno naložila majci Mojsijevoj, to se po naravnom redu samo po sebi nalaže roditeljima - uzmi ovo dijete i odgoji mi ga! Roditelji po naravnom redu imadu dužnost, pa prema tome i pravo, da odgajaju djecu, jer pravo pretpostavlja dužnost. To direktno i neposredno pravo na odgoj djece, što ga imadu roditelji, ne može osporiti ni činjenica, da se može naći takovih roditelja, koji se ne brinu za odgoj djece nimalo. Javna vlast može u tom slučaju u interesu općeg dobra prisiliti takove roditelje da vrše svoju dužnost. No, time javna vlast još uvijek ne stječe direktnog i neposrednog prava na odgoj mladeži, dokle god roditelji mogu vršiti svoju dužnost.

Odgoj je naime obiteljsko dobro, i da se ta svrha postigne, Bog je stvorio obitelj.

Niti može ove činjenice oboriti prigovor, da dijete rađanjem postaje članom ljudske zajednice, pa zato spada na javnu vlast, da se brige za njegov odgoj. Taj prigovor velim ne dokazuje ništa, jer dijete rađanjem ne biva direktno članom ljudskog društva, nego direktno postaje članom obitelji, kako lijepo veli veliki papa Leo XIII. u glasovitoj enciklici »Rerum novarum« kad kaže: »Sinovi su nešto očovog... i ako hoćemo pravo govoriti, po obitelji, u kojoj su rođeni, ulaze i postaju dionici ljudske zajednice.«

bl. Alojzije Stepinac, propovijed o 400. godišnjici reda ss. Uršulinki, 17. 11. 1935. (1. dio)

Molitva:

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.